

**[Alfred Kristensen.]**

dog en Forskel, og det kunde tyde paa, at Sagkundskaben paa dette Omraade har været noget svigtende.

Jeg synes imidlertid ikke, det er de Ting, man skulde tale om, og jeg skal i hvert Fald afstaa derfra, det maa vi til sin Tid komme tilbage til. Hele Problemet Sydslesvig kan efter min Formening ikke bringes i Forbindelse med dette Forslag. Her drejer det sig om vore egne Forhold, som de er nu. Det andet Spørgsmaal kan eventuelt tages op til Drøftelse i Forbindelse med en endelig Ordning; i denne Forbindelse tror jeg ikke det hører hjemme, og jeg tror heller ikke, det ærede Medlem selv tror paa, at der, selv om vi fik et Aars Udsettelse, saaledes som det ærede Medlem ønsker, saa vilde være nogen som helst Mulighed for at danne sig et Skøn over, hvorledes Forholdene i Sydslesvig vil forme sig. Folk, som er meget mere sagkyndige end det ærede Medlem og jeg, ser ganske anderledes paa det—de ser Aar, mange Aar frem i Tiden, før dette Spørgsmaal klares.

**Jøsen Christensen:** Naar jeg tager Ordet for en kort Bemærkning, er det for at sige til det ærede Medlem Hr. Alfred Kristensen, at den store Beklagelse over de uordnede Forhold, som hersker i dette Øjeblik i Skolevæsenet i de sønderjyske Landsdele, virker ikke imponerende paa en Mand, der har oplevet, at ens egne Børn under sidste Verdenskrig næsten ingen Skolegang fik, og som har oplevet, at vi fra 1918 til 1920 levede i en Tilstand, hvor ens Børn kun fik Skolegang, hvis man kunde samle en eller anden op fra Landevejen til at undervise dem, medens den internationale Kommission sad i Flensborg. Dette at have oplevet, at ens egne Børn egentlig først efter Skoletidens Udløb har faaet Undervisning; hvilket skete paa de danske Ungdomsskoler, som har været dem, der nærmest har ophævet Mangelen af Barneskolen, gør, at man tager ganske roligt paa disse Beklagelser over, at man ikke i en Fart faar ordnede Forhold paa dette Omraade. Det gælder her saa vigtig en Sag som den at fastlægge Danmarks Linie; ikke efter Stemninger hos Grænseegnens Befolkning, ikke efter Øjeblikkets Stemninger i det hele taget, men med Henblik paa Danmarks Stilling i dette vigtige Spørgsmaal: Mindretallets Behandling inden for Staternes Grænser paa den paagældende Stats Ansvar. Om Mindretallet skal vente 3 Maaneder eller et halvt Aar eller et helt Aar, spiller derfor ingen Rolle for mig, men det, der spiller en Rolle for

mig, er, at det danske Folk i dette Spørgsmaal optræder enigt og samdrægtigt, som vi altid har kunnet gøre det fra 1918 og til den Dag i Dag i saadanne Tilfælde, saa at det virkeligt er hele Folket, der staar bag ved den Ordning, der kommer. Jeg for mit Vedkommende er villig til at medvirke til i Sommerens Løb at finde et Standpunkt i dette Spørgsmaal og skal, selv om det ikke dækker mine Ønsker, bidrage til Tilvejebringelse af den Ordning, som den højtærede Undervisningsminister lyser efter, og som ogsaa jeg for mit Vedkommende haaber paa en Gennemførelse af, selv om det ærede Medlem Hr. Alfred Kristensens Udtalelse ikke tyder paa, at han nærer den samme Anskuelse og det samme Haab. Jeg skal ikke i den givne Situation komme ind paa en indgaaende Drøftelse. Jeg anbefaler Forslaget.

**P. N. Petersen (Røjle):** Det ærede Medlem Hr. Alfred Kristensen talte saa elskværdigt om Sagkundskaben fra Røjle og mente, at den ikke kunde staa Maal med den Sagkundskab, som raader i Bylderup Bov. Det er bedst, vi lader andre afgøre dette, for det sete afhænger nu engang af Øjnene, der ser. Som Bevis paa min manglende Sagkundskab henviste det ærede Medlem til, at der i Flensborg var ikke mindre end 3 000 Børn i den danske Skole og ikke 1 000, som jeg nævnte. Sandheden er den, at der for ca. en Maaned siden var omtrent 1 000 Børn i den danske offentlige Skole og ca. 1 500, der ventede paa at blive optaget, men som ikke kunde faa Plads. Endvidere kan jeg tilføje, at selv saa langt vestpaa som i de vestslesvigske Sogne, i de frisiske Egne, viser det sig, at Friserne i stort Tal gaar over til at faa deres Børn optaget i danske Skoler. Se saadan er Stillingen sydpaa, og naar det ærede Medlem vil hævde, at det ingen Forbindelse har med dette Lovforslag, er det jo slet ikke rigtigt. Det beviser netop, at Forholdene saa langt fra er afklarede, og før de er det, er der ikke Mulighed for at træffe en varig Ordning som er forsvarlig. Det er derfor, jeg har nævnt det i denne Forbindelse, og det er mit Haab, at vi kan faa en Ordning, som vil kunne staa for Historiens Dom. Men saa maa der ogsaa være rimelig Tid til at faa en saaadn varig Ordning bygget op. I hvert Fald, den, der bygger paa flygtige Stemninger, bygger paa Sand, og det er det, jeg frygter mest af alt, ikke mindst i et saa livsvigtigt Forhold som dette. Vi har netop af vor Historie lært, at Danmark næsten altid har grebet fejl, naar der var Tale om Spørgsmaal vedrørende vor Sydgrænse.